

[Korsgaard.]

maa jo gøre sig klart, at den Opgave, Statsbanerne er stillet overfor, er overmaade vanskelig, og jeg tror, jeg har Lov til at sige, at det har jeg ikke paa noget Tidspunkt villet benægte og gør det ej heller i dette Øjeblik. Jeg vil gerne fremdrage et Par Smaaeksempler paa, hvor haabløs Konkurrencen i mange Tilfælde i Virkeligheden er. Et af dem er fortalt mig af en Jernbaneembedsmand, en af dem, der kører paa 1ste Klasse i Modsætning til det ærede Medlem Hr. H. P. Hansen, som efter sine Udtalelser ved sidste Finanslovbehandling sikkert maa have afleveret sit Kort, da han jo ikke vilde hæves op over det almindelige; men den paagældende kører altsaa vedblivende paa 1ste Klasse, maa altsaa antages indenfor Jernbaneetaten at være en Mand, der kender til Jernbaneforhold. Han fortalte mig, som sagt, følgende lille Historie, som jeg har haft Lejlighed til at fortælle i et Jernbaneudvalg, hvoraf jeg er Medlem. Nogle af dette Udvalgs Medlemmer syntes, at denne Historie var udmærket illustrerende, og dette giver mig Mod til at fortælle den her. En Mand skulde fra Sorø have sendt en Hund til København, en lille Hund (Muntherhed) . . . Det var Hunden, der var lille, ikke Manden. Han kom med den i en Kasse og spurgte, om han kunde faa den med Toget. Ja, det kan De godt, blev der svaret; men De maa have en større Kasse; det forlanger Venner af Dyrebeskyttelsen. Naa, hvornaar kommer da Hunden til København? Ja, den kommer i Eftermiddag Kl. 3½. Faar Manden saa Hunden med det samme? Nej, det gør han ikke. Saa skrives der et Brevkort, og saa vil han kunne hente Hunden Dagen efter. Manden tog Kassen og Hunden og gik ned til Rutebilstationen, hvor netop tilfældigvis Automobillet lige skulde til at gaa, og saa begynder han med at spørge, om han kunde faa Hunden med til København. Ja, det kunde han godt. Hvornaar vilde den være i København? Kl. 11½. Hvornaar faar da Manden Hunden? Den kører jeg ud til ham med det samme. Hvormeget koster det? 50 Ø. Værsaagod! Jeg tror nok, man tør paastaa, at dette illustrerer i Virkeligheden paa en fortrinlig Maade, hvor haabløs en Opgave Statsdriften i visse Tilfælde er ude for.

Et andet Tilfælde, som min Opmærksomhed er blevet henledt paa i de allersidste Dage, er ogsaa meget illustrerende. Naar fire Mennesker i Vejle slaar sig sammen om et Automobil, og en af dem selv er Fører — efterhaanden er der jo mange, der ikke

selv har Automobil, men dog har Kørekort —, saa vil de kunne køre billigere til København, om end ikke meget, end ved at benytte 3die Klasses Billet, vel at mærke Returbillet. At finde fire Mennesker, som gerne vil til København, i en saa stor By som Vejle vil man vistnok erkende vil i mange Tilfælde ikke være vanskeligt. Saa har de alle de Behageligheder, som følger med Automobilkørsel efter nogles Smag frem for at køre med Toget; og skønt de skal over to Farvande, nemlig Lille Bælt og Store Bælt, hvad der jo fordyrer Rejsen med Automobil meget, er det alligevel ikke saa dyrt. Jeg tror, at dette viser, at det er ganske overordentlig vanskeligt at drive Statsbanerne rentabelt. — I denne Forbindelse vil jeg gerne spørge, om det ikke vilde være rigtigt, naar man nu en Gang har indført Returbilletter, hvad jeg tror har været en Nødvendighed, at lade disse Billetter være gældende i længere Tid. Jeg tror, at det bliver vanskeligere og vanskeligere at holde paa det rejsende Publikum, saa har man først faaet fat paa Folk, tror jeg, at man handler klogt i gennem en lille Præmie at sikre sig, at man faar dem igen, naar de skal rejse tilbage. Det henstiller jeg som et positivt Forslag til den højtærede Minister.

Spørger man saa i Almindelighed, om Automobilkonkurrencen overfor Statsbanerne kan antages at blive mindre i den kommende Tid, tror jeg, at man afgjort maa svare nej, og denne Antagelse bygger jeg paa Ting, som ligger ganske klart i Dagens Lys, saasom at Vejene efterhaanden takket være disse mange Vejmillioner, vi nu en Gang faar igennem Automobilskatten, bliver bedre og bedre; Automobilerne har man vel ogsaa Lov til at antage bliver bedre og bedre, og sikkert bliver de i hvert Fald billigere og billigere. Lægger vi disse Momenter sammen, kan der for mig ikke være fjerneste Tvivl om, at Automobilkonkurrencen bliver skarpere og skarpere, saa selv om vi har haft det slemt med Konkurrencen hidtil, kan jeg ikke se nogen som helst Grund til at tro, at den skulde blive mindre, tværtimod bliver den større og større.

Tager vi saa endelig de specielle Forhold, som gælder her i Danmark, dels det bekostelige i at have Færger, dels hvad der næsten er endnu værre, den Konkurrence, man, hvor det drejer sig om Grovvarer, har fra den mindre Skibsfarts Side, er der for mig ikke Tvivl om — og det er ikke en Opfattelse, jeg har faaet paa det allersidste —, at Danmark som Jernbaneland er overmaade vanskeligt stillet.